

Det skal saaledes kunne tillades:

- 1) at visse Levnetsmidler eller andre Varer af den Slags, hvormed Beboerne paa Stedet pleie at forsyne sig daglig, af de Handlende bringes omkring til deres Kunder eller Udsalgssteder i lette og luftede Bogne ogsaa udenfor de Tider, i hvilke Arbeidskjørslor ellers ere tilladte;
- 2) at Kjørsel til Forsyning af forbiseilende Skibe finder Sted udenfor bemeldte Tid, og at Kjørsel med Gods til eller fra Passagerdampskibe, der ankomme eller afgaa paa Helligdage, finder Sted indenfor et vist affides liggende Terrain, samt at Kreaturer, der paa Helligdage befordres paa Jernbanen eller med Skib, kjøres eller drives ad visse bestemte Veie;
- 3) at Torvehandel med Fisk og Grøntsager finder Sted inden Kl. 9 Fm. paa Søn- og Helligdage.

§ 13.

Frđ. af 26de Marts 1845, Lovene af 24de Mai 1854 og 29de Decbr. 1862 saavel som alle andre Lovbestemmelser om Helligholdelsen af Søn- og Helligdagene ophæves.

Denne Lov træder i Kraft 3 Maaneder efter dens Indryffelse i Lovtidsenden.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

En Revision af Lovgivningen om Helligholdelsen af Søndagene og Folketjens øvrige Helligdage maa efter Ministeriets Anstuelse betragtes som hensigtsmæssig om ikke paatrængende nødvendig. Det maa erkjendes, at den nugældende Hovedbestemmelse herom, nemlig Frđ. 26de Marts 1845, selv efter at være undergaaet nogle Lempelser ved Lovene af 24de Mai 1854 og 29de Decbr. 1862, ikke længere passer med Forholdene, saaledes som de senere have udviklet sig, og med Anstuelserne hos det store Flertal af Befolkningen, en Omstændighed, der ogsaa har givet sig Udtryk deri, at Frđ. 26de Marts 1845 neppe nogensteds i Landet bliver bragt til Anvendelse nřagtigt efter dens Ord og Indhold. Det kan vistnok ogsaa uden Betænkning siges, at dens fuldstændige Overholdelse idetmindste for de større Byers Vedkommende nu for Tiden er en Umulighed. Derfor er det en vitterlig Kjendsgjerning, at Politivrighederne mere eller mindre se igennem Fingre med Overtrædelser af denne Del af Lovgivningen, og det kan ikke være andet, end at deraf maa følge endel Uliged i Retsanvendelsen, idet man i nogle Politijurisdiktioner taaler Uvrigelser fra Forordningens Bud, som i andre paatales og straffes.

Allerede Frđ. af 1845 opstillede og gien-nemførte paa sin Bids det Princip, at Lovgivningen ikke skal opretholde en Tvangsforpligtelse for den Enkelte til at deltage i den offentlige Gudstjeneste, men at dens Opgave paa dette Omraade kun kan være at hindre, at der foretages Noget, som kan forstyrre Andre i Helligdagens rette Anvendelse, og det siges udtrykkeligt i Indledningen til Frđ. af 1845, at Kongen vil have de Fordringer, som i denne Henseende skulle gjøres gjældende ved den borgerlige Lovgivning, indskrænkede til det, der til kristelig Ordens Opretholdelse er „aldeles fornødent“; som Helligdagens „velgjørende Diemed“ betegnes i bemeldte Indledning baade, at de skulle give Menneskene den Hvile fra deres Overdagsarbejde, hvortil de trænge, og hendraage Sindet til Gud og hans hel-lige Ord.

Saavidt skjønnes, kan der ikke være nogen Tvivl om, at Frđ. 26de Marts 1845 i og for sig hviler paa et Princip, der ogsaa fremtidig maa anerkjendes som rigtigt og berettiget, og nærværende Lovforslag har derfor heller ikke til Hensigt at foretage nogen principiel Forandring i den hidtil gjældende retlige Opfattelse af Helligdagene og deres Betydning. Derimod tror Ministeriet,